

NE GODA NOSAUKUMS, BET PIENĀKUMS

Sogad vasarā beidzas 17. sasaukuma vietējo Tautas deputātu padomju pilnvaras. Noslēdzas svarīgs darba posms, kurā vismasveidīgākie tautas varas orgāni savas pūles veltīja PSKP XXVII kongresa lēmumu izpildei, PSKP CK, PSRS Augstākās Padomes Prezidija un PSRS Ministru Padomes lēmumu par pasākumiem Tautas deputātu padomju lomas un atbildības palielināšanā īstenošanai. Riebiņu ciema izpildkomiteja šajā laikā sarīkojusi 8 deputātu sesijas un 13 izpildkomitejas sēdes.

— Viens no svarīgākajiem darba virzieniem, kam ciema deputāti pievērsa uzmanību aizvadītajā gadā un vispār šajā sasaukumā, bija rūpes par partijās un valdības lēmumu par žūpiņas un alkoholiisma apkarotāšanu izpildes nodrošināšanu, — sarunu iesāk izpildkomitejas priekšsēdētājs Ivans Staričenoks. — Kaut arī mūsu ciema iedzīvotāji var lepoties ar darba panākumiem, bet tie, kā zināms, ir pa spēkam disciplinētā kolektīvam, tomēr žūpiņa bija liels sociāls ļaunums. Gada laikā paveiktais darbs vēl nav pilnībā izskaidis šo drūmo pagātnes palieku, tomēr mūsu lielās kolektīvās saimniecības laudis sākuši iet veselīga dzīvesveida ceļu. Vēl jau gādās par kādam pārkāpumiem, darba kavējumi, kas pieļauti dzeršanas rezultātā, tomēr to skaits aizvien samazinās.

Pārskatot protokolus, var uzziņāt, ka deputāti vienotā frontē cīnījušies, lai vietējos veikalos pārtrauktu reibinošo dzērienu pārdošanu un to vietā realizētu vairāk sulu, piena produktu. Deputāti ir pateicīgi kolhoza valdei, kas atvēlēja vairāk transporta, lai varētu ievest bezalkoholiskos dzērienus. Savu darbu uzlabojuši brīvprātīgie kārtības sargi. Ar viņu un cita sabiedriskā aktīva palīdzību izvērsusies cīņa pret reibinošo dzērienu izgatavošanu mājas apstākļos, atklāti un rekvizēti vairāki kandzās teciņšāšanas aparāti. Tagad deputāti norūpējušies, kā no dzeršanas launuma pasargāt jauno paaudzi. Tiekoties ar saviem deputātiem, to pieprasījuši vairāki vēlētaji, un nu izstrādāts kopīgs rīcības plāns.

Deputāti vērgi uzklausa un registrē visus ar sociāli ekonomiskajam vajadzībām saistītos vēlētajū priekšlikumus un ierosinājumus. Liela daļa atrisināta pozitīvi, bet ir arī tādi, kuru izlemšana pagaidām jāatliek uz vēlāku laiku — vēlētajū saņem attiecīgus paskaidrojumus. Padomes sestajā sesijā, kas notika pērnā gada pavasarī, izskatīta ciema deputātu darba uzlabošanas vēlēšanu apgabalos, kā arī izpildkomitejas lomas pastiprināšana pastāvīgo komisiju vadības pilnveidošanā.

Atklājās, ka vairāki deputāti vāji orientējas savos pienākumos pret vēlētajiem, nebija tikušies ar viņiem, snieguši pārskatus par darbu, reti apmeklēja vēlētajus, maz interesējās par sadzīves un darba apstākļiem. Tika izteikta viena doma: jāpārkārtojas jauno prasību garā.

Bet nākamajai sesijai sagatavoja jau plašāku jautājumu — par ciema Tautas deputātu padomes lomu un uzdevumiem zinātniski tehniskā progresā pašārināšanā lauksaimniecībā. Ar kolhoza iekļaušanas agrofirmas sastāvā šis jautājums ieguvis pirmšķirīgu nozīmi. Atbilstoši jaunajam prasībām deputāti uzņēma kursu uz to, lai katrs pastāvīgi rūpētos par rezervju atklāšanu un likšanu lietā, pastiprinātu atbildību par galarezultātu.

Abās kolhoza ražošanas nodaļās izveidotas deputātu grupas, kuras vada deputātes T. Gromova un S. Vjakse, iekārtoti žurnāli, kuros viņas reģistrē deputātu pieprasījumus un izdara atzīmes par izpildi, apstiprināti šo grupu darba plāni. Ciema izpildkomiteja ir arī kopīgais sociāli ekonomiskās attīstības plāns laika posmam no 1986. gada līdz 1990. gadam, kura izpildes kontrole uzdots pastāvīgajam komisijām.

Sajā pašā 7. sesijā izskatīts kultūras, tautas izglītības un sporta pastāvīgās komisijas, ko vada deputāte Z. Agafonova,

Padomju celtniecība: pārkārtošanās kurss

darbs, apspriests tautas kontroles grupas, ko vada I. Saitere, veikums, divi deputāti sniedza pārskatus par savu darbu vēlēšanu apgabalos.

Pagājušā gada janvārī izpildkomiteja apsprieda, kā uzlabot tirdzniecību un sadzīves pakalpojumu sniegšanu, februārī — par enerģētisko resursu un kurināmā taupīšanu, aprīlī — par pasu režīma ievērošanu, maijā — par pirmsskolas vecuma bērnu audzināšanu pilnīgošanu un tamlīdzīgi. Līdzās šiem darba kārtībām bija iekļauti arī tādi jautājumi, kā ugunsdrošība individuālajā sektorā, gados vecu cilvēku un invalīdu sociālā nodrošināšana, fizikultūras un sporta attīstība un daudzi citi.

Nav noslēpums: ne visi lēmumi rod piepildījumu, kaut arī tie ir vajadzīgi un konkrēti. Taču pašlaik nav materiālo iespēju, speciālistu, kas uzņemtos attiecīgu darbu. Dažkārt arī subjektīvu iemeslu dēļ. Tomēr paveiktais ir daudz lielāks, un par to gandarīti visi deputāti. Asāk viņiem tiek izvirzītas prasības par savu lēmumu izpildi. Piemēram, izskatīts jautājums par piemāju zemes labāku izmantošanu, uzsverts, ka rūpīgāk jāapkaro nezāles. Saimniecības sabiedriskajos laukos tām pieteikts nesaudzīgs karš, bet kolhoznieki savās piemājas zemēs ne vienmēr gādā par augstu darba kultūru. Deputāti tagad stingri pieprasa, lai šie dārzini tiktu uzturēti kārtībā, tāpat sakoptas ēzmalas, grāvji, pļegulošā teritorija. Te sākas rūpes par visu apdzīvoto vietu kopīgo labo izskatu, par savu darba vietu — fermu, mehānisko darbnīcu — teritoriju sakārtošanu.

— Biedri priekšsēdētāj, — uzdošu jautājumu Ivanam Staričenokam, — gan no pašu ciemata laudim, gan arī atbraucējiem gadās dzirdēt, ka saimniecības centram, citiem vārdiem — ciematam, nav savas sejas. Vai ir kas iecerēts, lai tāda būtu?

— Bez šaubām. Katru gadu ekspluatācijā tiek nodota kāda daudzdzīvokļu māja, top aizvien vairāk viensētu tipa kotedžu — ciematam iegūst savu seju. To stipri akcentēs topošais divstāvēgais tirdzniecības centrs. Vēl tiek plānota bērnudārza un medicīniskās iestādes būvniecība. Viens solis uz priekšu ir ielu apgaismojuma ierīkošana — naktis spīd baltās un oranžās gaismas spuldzes. Pienācis laiks domāt arī par savu daiļdārziņu, kurš izveidos maksimāli ciemata zaļo rotu, par arhitektu, kurš vadīs ciemata apbūvi.

Priekšsēdētājs pēc brīža sarunu novirza uz ceļiem. Zināms, ka saimniecībā tie nav slikti, tomēr deputāti grib, lai būtu teicami katrā brigādē, apdzīvotajā vietā.

— Mūsu deputāts stipri uztrauc tas, ka sakarā ar zemes intensīvu izmantošanu tikuši aparti ne vien lauku stūri, bet arī mazāk lietojamie ceļi. Tagad grūti nokļūt kapsētās, kad mēs izvadām mirušos vai rīkojam viņu piemiņas dienas. Jāierīko labi ceļi.

Deputāti norūpējušies par to, ka vāji strādā komunālais dienests. Piemēram, Dāru ielā mājās ir auksti, daudzstāvu ēkas pagrabā uzkrājas ūdens, bieži nav karstā ūdens, nedarbojas kanalizācija. Sajā mikrorajonā vajadzīgs bērnu rotaļu laukums un nojumes veļas žāvēšanas. Jāveic ciema bibliotēkas remonts. Sie vēlētajū ierosinājumi vēl gaida savu kārtu, to atrisināšanā gal-

venais vārds jāsaka agrofirmas celtniecības organizācijai.

— Esam nolēmuši atsaukties uz aicinājumu un katrs sava ciemata labiekārtošanā nostrādāt vismaz 40 stundas, — piebilst I. Staričenoks. — Deputāti rādīs priekšzīmi.

Viņi vairākkārt skāruši jautājumu par sadzīves pakalpojumu kombināta stacionārā punkta un sagādes kantora punkta neapmierinošo darbu. Kaut arī līdz rajona centram — Preiļiem — ir tikai astoņi kilometri, tomēr kolhoznieki visus šos pakalpojumus vēlas baudīt uz vietas. Ierosināts, lai meistari izbrauc uz Riebiņiem remontēt televizorus un radioaparātus, lai reizi nedēļā ciematā darbotos frizieris, lai te ir apavu remonta darbnīca. Savā laikā tika panākts, ka saimniecībā septiņus apdzīvotos punktus, kas atrodas tālu no centra, apkalpo autoveikals. Par to sevišķi pateicīgi ir fermu laudis. Nu ir jāspēr nākamais solis.

Protams, lai varētu pieprasīt sadzīves pakalpojumu un sagādes kantora darba uzlabošanu, ir jābūt labām telpām, darbinieki jāapgādā ar dzīvokļiem, vietām bērnudārzā. Šos jautājumus deputāti risina kopā ar kolhoza valdi. Ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs saka pārliecinoti:

— Kamēr apkalpojošās sfēras laudis nebūs nostādīti vienā līmenī ar kolhozniekiem, ar ražošanas nozaru laudim, uz panākumiem nav ko cerēt. Šos jautājumus risinām kompleksī. Tāpat arī attiecībā uz kultūru. Ir brīnšķīgs kultūras nams, bet dzīvības tajā vēl pamaz — darbojas tikai vokālais, vokāli instrumentālais ansamblis, dramatiskais un deju kolektīvi, folkloras grupa. Mums vēl vajadzīgi dažādi interešu klubi, dzīvei noderīgu praktisko iemaņu apgušanas kursi un studijas, tehnieki un mākslinieciskās jaunrades pulciņi. Nav mums vēl arī bērnu mākslinieciskās pašdarbības, kaut gan ir sava vidusskola. Lūk, cik plašs darba lauks ir deputātiem!

Piekrītu sarunas biedram. Bet mums ir skaidrs arī tas, ka ar agrofirmas izveidošanos leplūdusi jauni spēki, radušās jaunas iespējas padarīt interesantāku kultūras nama darbu. Šis tas jau tiek plānots, piemēram, gaismas avīzes, videoprogrammu noskatīšanās un cits. Pacelumu iegūst arī sporta dzīve. Izstrādāta plaša mērķprogramma «Veselība», kas baistās tieši uz jaunajām iespējām agrofirmas ietvaros.

Agrofirma būvēs modernu medicīnisko iestādi, taču nav aizmirsts esošais medicīniskais punkts. To pietiekami apgādā ar iekārtu un inventāru, deputāti medīkiem palīdz uzlabot iedzīvotāju apkalpošanu, sevišķi uzmanību veltot nomalēs dzīvojošajiem, kara un darba invalīdiem, pensionāriem, iedzīvotāju vispārīgajai dispanserizācijai, profilaktiskajam apskatēm. Visos rādītājos tagadējais medicīniskais punkts uzdevumus pārsniedz. Taču pienācis laiks, lai Riebiņos būtu īsti moderna medicīniskā iestāde ar trim kabinetiem — pediatra, zobārsta un terapeita, ar profilaktoriu. Tāda iestāde būs, tiek gatavota dokumentācija.

Sesijās un izpildkomitejas sēdēs bieži runāts par deputātu aktivitātes palielināšanu, par to, lai viņi pilnīgāk izmantotu ar likumu dotās tiesības, savas pilnvaras, augstu vērtētu tādu darba formu kā deputāta pieprasījums. Dažkārt deputāti ir pārāk pasīvi, bez iniciatīvas. Bet ar to cīnās un ne bez panākumiem, par ko liecina aizvien pieaugoša deputātu autoritāte ciemā. Viņi cenšas vārdus stiprināt ar darbiem. Deputāta pilnvaras nav vis godā nosaukums vie amatā, ne priekšrocība salīdzinājumā ar citiem, bet gan liels un atbildīgs pienākums.

A. RANCĀNS,

agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» zinātniski tehniskās informācijas centra vadītājs

Kirova kolhoza viens no labākajiem jaunajiem mehanizatoriem ir Vitālijs Čaunāns. Pirms pāris gadiem Vitālijs atgriezās no dienesta Padomju Armijā. Karavīra rādījums lieki noder tagad — ikdienas darbā ik uzdevumu komandantis Vitālijs Čaunāns veic priekšzīmīgi.

ATTELA: Kirova kolhoza mehanizators komandantis Vitālijs Čaunāns.

J. ZANDES foto

Par ateisma tēmām

KRUSTCELĒS

Reiz, būdams dienesta darīšanās Aglonā, iegāju vietējā baznīcā. Dievkalpojums tuvojās no beigumam. Ticīgie, lielākoties paveicāki un pavisam veci cilvēki, šķita pilnīgi iegrimuši sevī, pakļauti iekšējām izjūtām, kuras radīja ērģeļu mūzikas skaņas, dziedāšana un visa dievnamā atmosfēra. Viena ticīgā seja man likās pazīstama.

Viņš ieraudzīja mani, pasmaidīja un pienācīgi klāt, klusi pajautāja:

— Jūs arī interesējaties? Lai netraucētu citiem, izgājām no baznīcas. Izrādījās — esam tikušies sapulcēs. Tiesa, runājuši nebijām, tagad radās iespēja atklāti izteikt viens otram savas domas.

Mans pazīna nesen bija kļuvis pensionārs. Kad strādāja, nepietika brīva laika, bet tagad — atliku likām. Viņš daudz lasa, skatās visas televīzijas pārrades, kuras izraisa interesi, klausās arī radio, ar paziņām labprāt runā par ateisma un reliģijas tēmatiem. Taču stingru uzkatu neņam nav. Klausās ateistus — piekrīt viņiem, tiekas ar ticīgajiem — arī viņiem neiebilst.

Tas vēlreiz uzskatāmi apliecināja indiferentisma būtību, kura izpaužas tieksmē uz kompromisu, samierināšanos ar reliģiju. Dažs, varbūt, teiks: «Nu un tad?» Galu galā tā ir katra personiskā darīšana». Sāds apgalvojums pirmajā brīdī var izlikties pamatots. Taču, ja iedziļinās tā būtībā, kļūst skaidrs, ka tā ir alošanās. Indiferentie ticīgie, tāpat kā stihiskie ateisti, ir bez noturīgiem zinātniski materiālistiskiem uzskatiem, bet tas nozīmē — bez drošas imunitātes pret reliģijas ietekmi.

Taču par to mazliet vēlāk. Tagad — par indiferentajiem ticīgajiem, kuri strādā sadzīves pakalpojumu kombinātā un tirdzniecībā, par viņu atbildēm uz jautājumiem, kādu vietu viņu dzīvē ieņem ateisms un reliģija.

— Koncentrēti savas domas

izteikt nevaru, jo ne ateisms, ne reliģija mani neuztrauc. Es dzīvoju pats par sevi.

— Atrāduši par ko jautāt: man arī bez tā pietiek darba!

— Uzskatu, ka ateisms ir progresīvs, bet reliģija — nē.

— Vai esat kristīta?

— Kā tad! Es arī savus kristītu, lai gan pati neesmu ticīgā. Taču tradīcijas jāciena.

— Reliģija, protams, ir pagātnes palieka, taču liela launuma no tās nav. Tā daudzi uzskata. No minētajām atbildēm kļūst skaidrs, ka dominē mehāniski iemācīti formulējumi un vispārīga rakstura spriedelējumi, bet nav galvenā — argumentētu pierādījumu un racionālu domu.

Un tas uztrauc. Jo sarežģītā dzīves situācijā, nestundā indiferentie ticīgie, kā rāda socioloģiskie pētījumi, kuri laiku pa laikam tiek izdarīti rajonā, reti kad viršķīgi iztur liktena pārbaudījumus. Bieži vien viņi pēc ticīgo kaimiņu padoma savas domas vērs uz ilūziju pasauli.

Lūk, tāpēc rajona dievnamos nereti var redzēt jauniešus ne tikai no ticīgo ģimenēm. Lūk, kāpēc zinātniskā ateisma propagandistiem, kuri darbojas uzņēmumos, saimniecībās, organizācijās un iestādēs, nepieciešams naidzēt katram cilvēkam nonākt līdz apzinīgai kritiskai attieksmei pret reliģiju.

Jāņem vērā arī tas, ka reliģiskā mācība, atbrīvota no arhaismiem, mazliet lakota un piemērota pašreizējiem apstākļiem, tagad orientēta ne tikai uz ticīgajiem, kā tas bija agrāk, bet gan uz viesiem, kas izrāda interesi par baznīcas lietām.

Ateistiskās audzināšanas darba efektivitātes paaugstināšanas svarīgs faktors, manuprāt, ir šī darba pilnveidošana, atsakoties no stereotipiem un štampiem, bagātinot zinātniski materiālistisko uzskatu un mūsdienu ateisma propagandu ar jaunu, iedarbīgāku pieeju.

G. LEDŅOVS

„Pa tiešo vadu“

KIREJEVSKA (Tulas apgabals). Jauna forma darbam ar apmeklētājiem aprobēta Kirejevskas rajona izpildkomitejā. Pie telefona, kas nosaukts par «tiešo vadu», noteiktā laikā dežurē rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs un viņa vietnieki. Sajā laikā visiem rajonu dienest-

tu vadītājiem jāatrodas savās vietās. Lielāko daļu jautājumu izdodas atrisināt uzreiz, bet pārējos atstāj kontrolē. Nevienam lūgums nepaliek bez atbildes. «Tiešie vadi» efektīvi papildina tautas deputātu pienēšanas dienas, atklāto vēstulju dienas un citas tradicionālās formas darbā ar vēlētajiem.

TASS

PA PUBLICĒTO MATERIĀLU PEDĀM

«UN VĒLREIZ PAR CEĻIEM»

Ar šādu virsrakstu mūsu laikrakstā pērn, 18. oktobrī, bija publicēta kritiska vēstule par sliktu ceļu uz «Agrokimijas» rajona apvienības noliktavām. Šis organizācijas priekšsēdētājs S. Bernāns redakcijai ziņo:

— Pašlaik uzsāks remontēt ceļu, kas ved uz minerālmēslojuma noliktavām, tomēr tam nepieciešams asfalta segums. Projekta tāmes dokumentācija minēto darbu veikšanai sagatavota. «Agrokimijas» rajona apvienība griezusies rajona agrorūpnieciskajā apvienībā ar lūgumu piešķirt līdzekļus piebraucamā ceļa remontam 1987. gadā.

AGLONAS ciemā notika «Atklātās vēstules stunda». Starp citiem uzvārdiem tika minēti arī viņa — Andreja Dementjeva — vārds. Un ne jau labā nozīmē. Sis cilvēks nokerts, kā saka, no zieguma vietā, spekulējot ar spirtotiem dzērieniem.

Jau pats par sevi šis fakts liek mums saasināt uzmanību. Tagad, kad izversta cīņa pret žūpību, spekulē ar degvīnu? Pagājis taču jau vairāk nekā gads, kopš mūsu sabiedrība pateikusi kategorisku «Nē!» alkoholam un iedzeršanām. Tikpat nopietni pieteikta cīņa arī bezstrādes ienākumiem.

Tomēr, izrādās, vēl atrodas cilvēki, kuri uzskata, ka aizliegumi uz viņiem neattiecas. Viņi pārkāpj darba disciplīnu, traucē sabiedrisko kārtību, pārmērīgi lieto spirtotos dzērienus. Protams, aizvien biežāk likumpārkāpēji sastop šķēršļus šādai darbībai, viņiem nākas uzklaut ne vienu vien patiesu un neiecietaģu vārdu savas uzvedības dēļ. Saņēmuši asu nosodījumu, šie cilvēki mēnesi vai divus uzvedas atbilstoši padomju sadzīves normām, taču vēlāk atsāk iepriekšējo dzīvesveidu. Tieši šādi cilvēki nokļūst situācijās, kas līdzīgas tai, kuru tūlīt jums atālošu...

Aglonā šogad jau vairākus mēnešus pa sīpniem kaktiņiem risinājis šādas sarunas:

— Iedzert? Nu, tā nav problēma: no Andreja Dementjeva var dabūt pudeli degvīna par piecpadsmit rubļiem. Tāpēc šo vien pie viņa, citādi pārējie aizsteigsies priekšā. Vairāki pazinas, tie, kuri godīgi un tālredzīgi, pūlējās A. Dementjevu atrunāt:

— Dzirdi, neblēņojies! Kam tu to kapeiku atņem? Ne jau muļka dzērājam, bet viņa bērniem, sievai,

mātei. Vai tiešām tev nav kauna? Pats taču jau kopš bērnības ne mazums bēdu esi pieredzējis...

Nelīdzēja, Kaimiņiem, milicijas darbiniekiem, kārtības sargiem A. Dementjevam ar šķēlīgu smaidu seja atbildēja: «Nokertiet mani! Tad varēsiet arī runāt. Padomā tikai — klist baumas. Par baumām nevienu nesoda.»

sadabūja un dzēra degvīnu, pašbrūvēto, sliktākā gadījumā apmērinājās ar brāģu. Kāda no lieciniecēm, padomju saimniecības «Aglona» celtniecības brigādes strādniece, savā paskaidrojumā attiecībā uz A. Dementjeva lietu tā arī rakstā: «1986. gada 23. oktobrī gāju satikt savu vīru Aleksandru; jo zināju, ka viņam ir atgas diena

mes izpildkomitejas priekšsēdētājs A. Bekis vairākas reizes ir apmeklējis slimnieku mājās.

Pie A. Dementjeva bieži iegrēžas arī viņa māsiņa: vai nu maltīti sagatavo, vai ūdeni no akas atnes, vai arī uz veikalu aiziet. A. Dementjevam mājās ir arī telefons. Kad vajadzēja doties uz Rīgu, lai mācītos šoferu kursus, padomju saimniecība «Aglona» norīkoja speciālu mašīnu braucienam turp un atpakaļ. Kad A. Dementjevs izteica vēlēšanos iekārtoties uz dzīvi pansionātā, — arī palīdzēja. Tomēr jaunais iemītnieks pansionātā nodzīvoja tikai dažas dienas.

Viņam gribējās kaut ko «vairāk». Gribējās gan pašam kādu glāzīti izdzert, gan, kā A. Dementjevs pēc tam atzīstas, citus «pacienāt». Un šī pacienāšana ieguva noziedzīgu raksturu. Tie, kas A. Dementjevu pazina tuvāk, zināja stāstīt: «Nevienam viņš nepiekāpsies, ne par kapeiku lētāk neatdos, noplēsis kā pienākas, nepažēlos nevienam.»

Var rasties jautājums: «Vai tikai A. Dementjevs tomēr nejutās kā sabiedrības atstumtais?» Sak, ne jau pārāk bieži viņa mājās iegrēžas tautas deputāti, brīvprātīgie kārtības sargi, skolēni — timurieši. Taču dažreiz pie A. Dementjeva pat istabā ienākt nevarēja. Nevienam neļaida iekšā, it kā baidījās no kāda, daudz turēja aizdomās. Pārējie pensionāri, kuri dzīvo Aglonas ciemā, un tādu šeit ir apmēram 900, taču nepulcē ap sevi iereibušas kompanijas, kā to dara A. Dementjevs. Kad ciema padomes izpildkomiteja palīdzēja viņam iekārtoties pansionātā, neviens no viņiem nebēga no tu-

rienes prom un nemeklēja brīvāku dzīvi. To var teikt gan par tādiem vecāka gadagājuma cilvēkiem kā J. Pilote, F. Litavnieks, A. Jakimovs, gan par daudziem citiem.

Valsts pastāvīgi rūpējas par invalīdiem un pensionāriem. Pēdējos gados vien ievērojami šo cilvēku daļai paaugstinātas pensijas, nodrošināta arī cita veida materiālā labklājība, radītas privilēģijas medikamentu un pārtikas produktu iegādē. Pašlaik īpašu valsts gādību izjūt arī materiāli vāji nodrošinātās ģimenes.

Un tomēr daži cilvēki neprot novērtēt šīs rūpes, grib dzīvot plašāk, nekā to atļauj viņu līdzekļi, tāpēc bieži gūst bezstrādes ienākumus un nokļūst uz noziedzīga ceļa. Tieši pa šo ceļu, iet mēģinājis arī Aglonas ciema iedzīvotājs Andrejs Dementjevs. Spekulācijas rezultātā viņš nav kļuvis bagāts, tikai sagādājis nepatīkšanos sev un saviem tuviņiem. Un vainīgs pie tā ir vienīgi viņš pats.

Sis bēdīgais notikums beidzās ar Preiļu rajona tautas tiesas izbraukuma sēdi Aglonā. Nemot vērā vainu mīkstināšus apstākļus un to, ka pārkāpums izdarīts pirmo reizi, tiesa uzlika A. Dementjevam lielu naudas sodu. Atkārtoti izdarot šādu noziegumu, sods būs daudz bargāks. Tas jāņem vērā ne tikai A. Dementjevam, bet arī visiem tiem, kuri izvēlējušies bezstrādes ienākumu iegūšanas slideno ceļu. Bet tādi, kā liecina milicijas darbinieku noskaidrotie fakti, Aglonas ciemā pagaidām vēl ir.

B. ZERNOVS

No tiesas zāles UN... CIENĀJA CITUS

Tiesa gan, baumas paliek baumas. Tās kļūda, taču spekulācija zēla ne-traucēti. Kamēr vēl viss bija mierīgi.

No 1952. gadā dzimušā Aleksandra Lēkareviča, padomju saimniecības «Aglona» strādnieka, paskaidrojuma: «1986. gada 23. oktobra vakarā gribējās iedzert. Nauda man bija, taču veikālā nebija degvīna. Zināju, ka Aglonā dzīvo Andrejs, kurš pārdod degvīnu un par vienu tā pudeli prasa 15 rubļus. Aizgāju pie viņa mājās, samaksāju 15 rubļus un saņēmu pudeli degvīna. Kad izgāju no mājās, pie manis pienāca nepazīstami puiši un aizturēja. Kā vēlāk izrādījās, viņi bija no milicijas.»

Pēc tam notika kratīšana pieaicinātu liecinieku klātbūtnē, ievērojot visas nepieciešamās formalitātes. Andreja Dementjeva dzīvoklī tika atrastas 11 pudeles degvīna, 10 puslitra burkas pašbrūvētā un 40 litri brāģas. Viss atrastais tika konfiscēts.

Padomju saimniecības «Aglona» gaidnieks, PSKP biedrs Griģorijs Gončarovs savā paskaidrojumā papildina iepriekš teikto: «Dzīvoju Aglonas ciemā kopš 1969. gada. Šajā ciemā dzīvo arī Andrejs Dementjevs. Dzīvo viens, bez ģimenes. Invalīds — viņam amputētas abas kājas. Nereti arī man nācās dzirdēt baumas, ka Andrejs pārdod degvīnu, prasot 15 rubļus par pudeli. To uzzināju jau kādu gadu iepriekš.»

Patiešām, pēdējā laikā šajā mikrorajonā dzērāji atraduši sev siltu patvērumu. Jebkuriem līdzekļiem

un visu saņemto naudu viņš var nodzert. Aleksandrs vēl bija skaidrā prātā. Gaidīju viņu dispečeru telpā, taču Aleksandrs nenāca. Vēlāk uzzināju, ka viņš gājis pie A. Dementjeva pēc degvīna.»

Lūk, kāds notikuma sižets. Pie invalīda, kurš nokļuvis uz spekulācijas ceļa, sāka pulcēties dzērāji, cilvēki, kuri nevēlējās godīgi strādāt. Par Andreju Dementjevu var spriest divējādi. No vienas puses — invalīds, zēl cilvēka. No otras puses — izspīdējis, spekulants, kurš peina asu sabiedrisko nosodījumu. Sajā situācijā nokļuvuši, mēģināsim analizēt sīkāk.

Andrejs Dementjevs tiešām ir invalīds. Invalīds kopš bērnības. Slimo ar apakšstilbu un pēdu parēzi. Agrāk viņam bija otrs, bet kopš 1963. gada — pirmā invaliditātes grupa. Smags liktenis.

Kā varēdama palīdzēja gan valsts, gan apkārtnējie cilvēki, jūta līdzī neļaimīgajam viņa bēdās. Pensija nav liela — 75 rubļi, taču iztik var. Palīdzēja, pat divreiz, nokārtot dzīvokļa jautājumu. Sajā sakarībā Aglonas ciema pado-

Kā mūs apkalpo?

Lai pilnīgāk apmierinātu iedzīvotāju vajadzības pēc kosmētiskajām zobu protēzēm, Preiļu poliklinikas zobu protēžu nodaļā 1987. gadā sāks pienemt pasūtījumus zobu protēžu izgatavošanai no metāla (nerūsējošais tērauds), pārklājot tās ar titāna nitrīta aizsargplēvi.

Kādas ir šīs protēzes? Ļoti

Kā zelts, bet labāks

glītas. Izskatās, it kā zobi būtu no vistīrākā zelta. Svarīgi, ka zobu zelta krāsa nemainās. Jaunā parauga zobu protēzes ir ērtas un izturīgas: pēc elektroķīmiskajam un lietošanas īpašībām tās pārspēj ista zelta protēzes.

Jātebilst, ka šādi, kā mēdz sacīt cilvēki, mākslīgā zelta zobi

ir krietni lētāki nekā no dārgmetāla izgatavotie.

Jauno pakalpojumu veidu jau izmantojuši pirmie klienti. Pieredze, kas uzkrāta Rīgā un citur, liecina, ka jauninājumam cilvēki dod ļoti atzinīgu novērtējumu.

I. KALNIŅA, ārste stomatoloģe

Līvānu stikla fabrikā aktīvi darbojas mehanizētās izstrādes ceha tautas kontroles grupa, kuru vada Antonīna Masāne. Kontrolieri regulāri pārbauda gatavās produkcijas kvalitāti, darba disciplīnu, tehnoloģijas ieviešanu un citu ar ražošanu saistīto jautājumu risināšanu.

ATELĀ: tautas kontroles grupas locekļi J. Tišins, A. Zvana un J. Maltševa apspriež kārtējās pārbaudes uzdevumus. J. SILICKA foto

Kolhoza prēmijas laureāti

Bauskas rajona agrofīrmas «Uzvara» kultūras dzīve spilgti iezīmējas tās sadraudzība ar Komponistu savienību, daudziem mūziķu kolektīviem un izpildītājiem.

Lai iemūžinātu izcilā latviešu simfonika PSRS Tautas skatuves mākslinieka Jāņa Ivanova piemīn, kolhozieki nodibinājuši viņa prēmiju, kuru ik gadus piešķir mākslas darbiniekiem par lielu ieguldījumu republikas mūzikas kultūras attīstīšanā un propagandēšanā. Tās jauno laureātu vidū ir PSRS Tautas skatuves mākslinieks profesors Imants

Kokars un Latvijas PSR Nopelniem bagātais mākslas darbinieks profesors Oļģerts Grāvītis.

Abiem laureātiem nupat aizvadītais gads bija jaunrades piesātināts un ražens. Republikas sabiedrība atzīmēja 60. gadskārtu, kopš dzimis O. Grāvītis — erudīts, asprātīgs, tautā ļoti populārs muzikologs, pedagogs, zīnātnieks un komponists. Jāņa Ivanova skolnieks. I. Kokars, hūdam Tautas vīru kora «Dziedonis» un kamerkora «Ave sol» mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents, Jāzeps Vītola Latvijas Valsts konservatorijas

rektors, aktīvi piedalās kultūras dzīvē, veicina ārējo kultūras sakaru paplašināšanos. Ar viņa dalīradī, ar viņa vadīto kolektīvu mākslu iepazīnušies daudzi klausītāji un skatītāji Maskavā, Kirovā un Čelabinskā, Viņē, Venēcijā un Helsinkos. Par to, ka daudzās mūsu zemes malās, dažādās pasaules valstīs ar sajūsmu uzņem Jāņa Ivanova «Vokalīzes», jāpateicas gan korim «Ave sol», kuram komponists veltījis šīs vokālās poēmas, gan diriģentam I. Kokaram, kas prātis atklāt to mūzikas neizmējamās bagātības.

A. ROZENIČE, LATINFORM korespondente

Trauksmes signāls

Bērnudārzā salst bērni

— Ja jūs varat, paturiet bērnu mājās. Bērnu veselība zemās temperatūras dēļ, te, bērnudārzā, ir apdraudēta, — ar šādiem vārdiem 6. janvāra vakarā audzinātāja sagaidīja vecākus.

Bet vislabāk par to zināja pastāstīt Preiļu bērnudārzā «Pasaciņa» medicīnas māsa V. Kotova:

— Bērnudārzā ir ļoti auksti. Tikai divās grupās (no 12) ir temperatūra, kas atbilst normai, — septiņpadsmit — divdesmit grādi siltuma. Varu nosaukt atsevišķi katras grupas temperatūru. Ir pa sešiem, septiņiem, vienpadsmit, trīspadsmit grādiem. Piemēram, ceturto grupu, kur bija septiņi grādi, apvienojām ar trešo, jo pie viņiem... divreiz siltāks, tas ir, 13 — 14 grādi. Taču minimālajai normai jābūt 18 grādiem. Mazu grupu norma ir plus 20 grādi, taču faktiski tie ir seši (1) grādi...

— Un rezultāts? — Rezultātā bērnudārzā pašlaik apmeklē trešā daļa bērnu.

Preiļu jaunākajam bērnudārzam «Pasaciņa» tikai seši gadi. Savā laikā nodots un pieņemts ar milzums daudz nepilnībām un kļūmēm, kuru labošana palikusi nepildītu solījumu līmenī. Ēka aizvien turpina nosēsties, rezultātā radušās lielas plaisas, pa kurām aukstumam brīva pļeja telpām. Projektā paredzēta pirmajā stāvā apsildīta grīda. Apsilde ierīkota, bet nav darbojusies nevienu dienu. Bērnudārzam, kuram faktiski ne no vienas puses nav aizvēja, milzīgi stikla loģi, pat ziemeļu pusē, pat guļamistabās, kur pēc tiem nebūtu vajadzības. Saldzināsim apsildes elementu (radiatoru) kopējo virsmas laukumu un «saldēšanas elementu» (stikla) virsmas laukumu. Pirmais rādītājs tālu atvaļiks no otrā... Jums caurs kā siets, vasaras un rudens lietos otrā stāva guļamistabās uz grīdas ir pelķes. Mitruma rezultātā birzt iekšējais un ārējais apmetums. No slāpuma sākušī izdrūpt kleģēli.

Visa tā rezultātā bērnudārzā vidējais siltums nekad nav atbilstis normai, vēl jo vairāk pēc tam, kad, kopējā apkures tīklā tika pieslēgta pēdējā SCO dzīvotāmā ēka. Bērnudārzā vadītāja I. Svalba nosauca visas atbildīgās personas rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejā, kuru kabinetu durvis ir virinātas. Visur uzklauvēta, nopietni nerakstīts uz papīra, pa reizei stāvoklī pat aplūkots uz vietas, daudz kas solīts... un aizmirsts.

Pagājušajā gadā bērnudārzā «Pasaciņa» bija iēplānots veikt remontu, sastādīta tāmes doku-

mentācija. Remontu un celtniecības pārvalde visu gadu aizbildinājās ar materiālu trūkumu jūmta remontam. Sogad rajona izpildkomiteja apstiprināja plānu pabeigt kapitālos remontus trijos objektos: Aglonas internātskolā, Vanagu atstogadīgajā skolā un Preiļu sporta skolā. Kā paskaidroja tautas izglītības nodaļas vadītāja vietnieks J. Šņepsts — remontdarbiem atvēlētā summa — 194 tūkstoši rubļu. «Pasaciņa» no plāna vienkārši izmesta.

Gandrīz vai katastrofālā stāvoklī esošais bērnudārzā ar sastādīto tāmi par darbiem 56 tūkstošu rubļu apmērā palicis bez ievēšanas. Kamēr tiks iekļauts N. gada plānā, caurais jumts būs radījis papildus bojājumus, un remontdarbu apjoms attiecīgi — summas, — atkal būs jāpapildina, tāme jāpapildina.

Bet nu konkrēti par sešiem grādiem siltuma bērnudārzā. Rajona izpildkomitejas vienīgā palīdzība — iepriekšējā gadā sagādāts sūknis, kas nu bērnudārzā pagrabā «pūlas» uzdzīt karstumu. Taču, lai kaut cik temperatūra turētos, jāveic praktiski neiespējamais — nepārtraukti jābūt 4 atmosfēras lielam spiedienam.

Sogad janvārī bērnudārzā apsildīšana nonāca jauna saimnieka — apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas — rokās. Organizācijas speciālisti esot sautuši par neatbilstoša diametra caurulēm, kā rezultātā pienācīgi necirkulē karstais ūdens, un solot vasarā kapitāli siltumtīklus remontēt. Vai šoreiz solītais tiks pildīts?

Pārāk nevarīgi, izrādās, ir arī šefi — starpkolhozu celtniecības organizācija.

Tautas deputātu padomēm partijai un valdības lēmumi pagājušajā gadā deva plašas pilnvaras visdažādāko jautājumu risināšanai. Kāpēc tās netiek izmantotas? Arī tādā veidā, ka ieteikt, bet, ja vajac, piespiest pilsētas uzņēmumus ar materiāliem un darbspēku, ar līdzekļiem palīdzēt nevarīgākajiem, par kādiem vienmēr uzskatāmi bērnudārzī. Inicīatīvas, ieinteresētības un atbildības trūkums. Starp citu, katrā organizācijā vienmēr atrastu līmitus un fondus, ja būtu runa par dzīvokļu celtniecību sevis dēļ.

Aizvakar, vakar, šodien, šoreiz, šoziem tāpat kā pagājušajā ziemā Preiļu bērnudārzā «Pasaciņa» salst bērni. Vai tas ir cilvēcīgi? Vai bezrūpība šajā gadījumā nav sava veida noziegums?

L. SILA

Tūrisma ceļojuma pa VDR piezīmes

Ciemu dienās izjustais un gūtais

(Sākums laikraksta 4. numurā.)

VDR GALVASPILSĒTA

Naksnīgā Berlīnē ir kā daudzkrāsaina pasaļa. Ielas reklāmu uguņu gaismas pielīkušas. Nerimstas automašīnu straume.

Nākamajā dienā apmeklējām Treptova parku. Tā ir piemiņas vieta 20 000 padomju karavīriem, kuri krita pie Berlīnes. Sēru bērzi simbolizē kritušos, bet papeļu rindas ir kā dzīvi esošie biedri, dēli un pēcteči. Pāri visam varens pa ceļas pieminēklis Nezināmajam padomju kareivim. (Pieminēkļa autors Vučetičs attēlojis kareivī, kurš paglābis no lodēm vācu meitenīti.)

Pieminēkļa pakājē noliekam vainagu. Te daudz, daudz ziedu. Vācieši mīl arī mākslīgi darinātos ziedus. Un tie viņiem izdodas gaudīgi un skaisti.

Berlīnes pēckara atjaunošana prasījusi lielu un rūpīgu darbu. Ik māja no ārpusē ar milzu pacietību un precizitāti izbūvēta tieši tāda, kāda tā bija pirms kara. Iekšienē gan esot jo plaši un moderni dzīvokļi. Apakšējā stāvā parasti ir veikali.

Berlīnes nomalēs ceļ jaunus namus, kaut arī ar dzīvokļiem pilsētā šobrīd nodrošināti visi. Ceļ, lai būtu mītnes šķīrtiem ļaudīm un arī jaunradītajām ģimenēm. Mājas būvē ne augstākās par pieciem sešiem stāviem — lai mātes varētu bez pūlēm sasaukt bērnus, kas pagalmos rotājas.

VDR bērnudārzos ir brīvas vie-

tas, jo daudzi vecāki uzskata par labāku mazuļus audzināt mājās.

Ja ģimenē ir četri bērni, par brīvu tiek izsniegti mācību līdzekļi, grāmatas. Uzrādāt ārsta recepti, aptiekās bez maksas iegādājami medikamenti.

Ja tu līdz 30 gadu vecumam apprecies, tev piešķir 7 000 marku lielu aizdevumu. Minimālā vecuma pensija ir 320 markas (apmēram 100 rubļu), maksimālā nedrīkst pārsniegt 90 procentus no tavas augstākās izpelņas.

Stipendija studentam parasti ir 200 markas, augstākā stipendija sniecas līdz 600 markām.

To visu mums stāsta Anatolijs. Tikmēr autobuss ligani slīd pa Berlīnes ielām. Garām sporta un atpūtas centram, kas ir modernākais Eiropā — te esot pat baseins ar mākslīgiem viļņiem. Te varot nodarboties ar jebkuru sportu (izņemot vienīgi izpletņlēšanu). Braucam garām lēzenam uzkalnam, kas radies no vienkopus savāktām drupām (protams, uzkalns jau gliņi nozaļojis), garām 45 stāvu viesnīcai, kurā ir 10 000 numuru un 12 restorāni, garām universitātei, kurā studējuši Markss, Engels, Einšteins. Pa Fridrihštrāsi tuvojamies mūrim, kas uzcelts starp pilsētas austrumu un rietumu pusēm 1961. gadā. Lai pasargātos no revanšistu izlēcieniem un speciālistu pārvilšanās uz Rietumbērliņu. Kapitālistiskās propagandas apmulķoti, jau vairāki tūkstoši cilvēku bija pametuši savu māju.

Mūri ir 25 kontrolpunkti. Rezdams, kā caur vienu no tiem iet salīkuši sirmgalvi. Tie ir pensionāri, kam trīsdesmit reizes gadā atļauts doties uz otru pusi ciemos pie paziņām. Iet arī iepirkties.

Esam netālu no Brandenburgas vārtiem. Otrpus, Rietumbērliņē vid reihstāgs.

Iztālem aplūkojam romānisma stilā būvēto Nikolaja baznīcu, ko var uzskatīt par Berlīnes šūpuļi. No šīs vietas sākusies pilsēta. Un 1987. gadā Berlīnei apaļa jubileja — 750 gadu. Anatolijs aicina mūs atbraukt uz šim svinībām.

UZ PILSĒTU —
VECMAMĪNU

4. novembris sākas ar pārbraucieni uz apmēram divsimt kilometru atstato Halli — visvecāko vācu pilsētu. Dibināta 806. gadā, bet pilsētas tiesības ieguvusi 1025. gadā.

Pa ceļam jāsajūsmīnās par saukotību un akurātību laukos. Kāduviet vāc cukurbietes, un, lai lauks būtu lietderīgi notīrīts, te izdzen ganīties aitas. Viņas sagrauz visu pārpalikumu. Aitas ir baltgalvainas, salīdzinot ar mūsējām, šķiet ar nedabiski gariem un liekiem purniem.

Cituviet strādā meliorācijas mašīna: rok tranšeju, tajā no milzīga ruļļa ietin cauruli, tad pieber rakumu ar zemi. Paliek tikko jaušama vāga...

Visos lielākajos ziemāju laukos ir tehnoloģiskā sliede.

Anatolijs pastāsta, ka VDR ir gan lauksaimnieku kooperatīvi, gan valsts saimniecības. Ir kolektīvi, kas specializējušies tikai lopkopībā, citur nodarbojas tikai ar augkopību. 1986. gadā graudu raža bija 47 centneri no hektāra, bet izslaukumi turoties vienādā līmenī — vidēji ik gadu apmēram 4 000 kilogramu piena no govīm.

Divaini šķiet neredzēt ceļmalās mums tik pierastās autobusu pieturas. Visiem lauciniekiem esot mašīnas, tāpēc autobusu satiksme nav nepieciešama.

Ja kāds laukos grib celt māju, varot saņemt 10 000 līdz 20 000 marku aizdevumu. Tas jāatmaksā 60 gados. Rēķināts, ka pa šo laiku izveidosies lauksaimnieku dinastija.

...Esam Hallē. Ķīmiskās rūpniecības un mašīnbūves pilsēta. Hendela dzimtene (izcilā komponista trīsdesmitgadī atzīmējām 1985. gadā). Pilsēta, kurai rāmi garām pludinās Zāles upe. Krastā pie tilta — senlaicīga pils. Iesārto torni kā galvu pret zilajām debesīm pacēlušies.

Ari Halles centrā mājām (tāpat kā visur VDR) jāsādes pēc kara precīzi atjaunojas.

Dzīvotājiem interholēti «Stadt Halle» vienvietīgos numuros. Ārduvis ver šveicari avenu krāsas frakās, baltos kreklos un cimdos, greznām cepurēm galvās. (Vini arī tūlīt aizrāda, ja kāds nevižīgāk atzvelas vestibila krēslā.)

Te kultūra ir paraugvērta. Restorānos (mums ierastās ēdnīcas VDR nemēdz būt) pavisam mazi bērni — pāris gadus veci — prot rīkoties ar nazi un dakšīņu tikpat veikli kā pieaugušie. Nevilsus jāpadomā, ka pie mums tādiem bērniem mātes bāzēdamo mute.

Mazītiņi bērnudārzos audzēkņi, priecīgi sasārtuši, prāvas mugur-

somas plecos uzvēlušies, iet pārgājienā...

Apskatām pilsētu. Jau Berlīnē ievēroju, ka vācieši par apstādījumu rotu uzskata nevis puķes, bet gan kokus — sevišķi miniatūras skujkoku kociņus. Puķes izstādītas atturīgāk.

Ejam uz Hendela memoriālo muzeju. Mūris apjož zemes pelēku namu, no kura dveš pamatīgums. Jāsaldzina, ka šāda stabilitāte bijusi raksturīga arī Hendelu dzimtai. Komponista priekštečos bijuši amatnieki. Tēvs — bārdzītis un ķirurgs. Dienējis dažādās Eiropas armijās, pēc ilgiem klejojumiem atgriezies dzimtajā Hallē, kur ar lielu uzņēmību un neaillaidību kļuvis par Saksijas hercoga galma ķirurgu. Ari māte bijusi ļoti enerģiska sievietē. So neizsīkstošo darboties gribu un spēju, kas mantoja no vecākiem, komponists saglabāja visu mūžu.

Muzejā apskatāma mazā Georga Fridriha kristāmzīme (datēta ar 1685. gada ziemu).

Zāles skan Hendela mūzika (tik daudzveidīga!), liecinot par komponista daiļrades dažādiem periodiem.

Ekspozīcijā oratoriju rokraksti. Ari komponista vecumdienu portrets. Hendelis kļuva akls, taču turpināja strādāt — vēl dažas dienas pirms nāves viņš diriģēja savu oratoriju «Mesijas». Komponists mira 1759. gada 14. aprīlī.

I. DIMANTE,

kolhoza «Rīts» govju mehāniskās slaukšanas meistare
(Turpinājums sekos.)

Redaktors V. PETROVS

Sludinājumi * Līdzjūtības

DAUGAVPILS CEĻOJUMU UN EKSKURSIJU BIROJS
piedāvā ceļazīmes:

AR VILCIENU (GRUPĀM)

Leņingrada — no 18. līdz 24. janvārim (15 cilvēkiem, cena 1 185 rubļi), no 16. līdz 20. aprīlim (30 cilvēkiem, cena 1 980 rubļi).

Vladimira — Suzdaļa — Gushrustajniņa — Bogoļubova — no 1. līdz 7. februārim, no 12. līdz 18. aprīlim (cena 3 400 rubļi, 30 cilvēkiem).

Kalīņingrada — Nida — Kuršu kāpas — no 4. līdz 9. martam (cena 2 100 rubļi, 30 cilvēkiem).

Lvova — no 30. aprīļa līdz 5. maijam (cena 2 490 rubļi, 30 cilvēkiem).

Kijeva — no 7. līdz 12. maijam (cena 1 275 rubļi, 15 cilvēkiem).

Piedāvā vienas dienas ekskursijas uz Leņingradu 25. janvārī, 21. februārī, 7. martā, 5. aprīlī, 3. maijā, 17. maijā (30 cilvēkiem, cena: pieaugušajiem — 1 110 rubļi, skolēniem — 750 rubļi).

AR AUTOBUSU (GRUPĀM)

Pleskava — Puškina Kalni — Pečori — no 30. janvāra līdz 1. februārim, no 20. līdz 22. februārim, no 27. februāra līdz 1. martam (cena 1 620 rubļi).

Smolenska — no 23. līdz 25. janvārim, no 27. februāra līdz 1. martam, no 20. līdz 22. martam (cena 1 530 rubļi).

Leņingrada — no 7. līdz 11. februārim (cena 2 790 rubļi), no 2. līdz 5. aprīlim (cena 1 680 rubļi), no 9. līdz 12. aprīlim un no 16. līdz 19. aprīlim.

Vitebska — Polocka — no 1. līdz 2. februārim, no 8. līdz 9. martam (cena 1 026 rubļi, 38 cilvēkiem).

Puškina Kalni — no 1. līdz 2. martam (cena 950 rubļi, 38 cilvēkiem).

Pieņem vienas dienas ekskursijas 38 cilvēkiem uz Kauņu, Viļņu, Panevēžu, Anikči, Rīgu, Rundāli, Siguldu, Traķiem, Rēzekni, Rokišķiem, uz Rīgas Operetes teātri.

AR LIDMAŠĪNU (GRUPĀM)

Volgograda — no 25. līdz 29. janvārim (cena 3 750 rubļi), no 3. līdz 7. aprīlim (cena 1 875 rubļi, 15 cilvēki).

Ordžonikidze — Naļčika — no 30. janvāra līdz 4. februārim (cena 4 350 rubļi).

Kišineva — Odesa — no 26. līdz 30. janvārim (cena 4 620 rubļi), no 9. līdz 13. martam (cena 2 310 rubļi, 15 cilvēki).

Stavropole — Zeļeznovodska — Esentuki — Kislovodska — no 11. līdz 15. februārim (cena 3 900 rubļi).

Sevastopole — no 9. līdz 13. februārim (cena 4 080 rubļi).

Almaata — no 27. līdz 31. martam (cena 5 940 rubļi), no 24. līdz 28. aprīlim (cena 7 380 rubļi).

Sevans (pa Armēniju) — no 5. līdz 10. martam (cena 5 310 rubļi), no 24. līdz 29. aprīlim (cena 6 300 rubļi).

Gori — Tbilisi — Boržomi — no 17. līdz 22. martam (cena 1 600 rubļi, 10 cilvēkiem).

Baku — no 12. līdz 16. martam, no 9. līdz 13. aprīlim, no 23. līdz 27. aprīlim (cena 5 000 rubļi).

Frunze — Isikula ezers — no 28. aprīļa līdz 3. maijam (cena 7 260 rubļi).

Dušanbe — no 23. līdz 27. aprīlim (cena 7 470 rubļi).

Slēpotājiem iesakām ceļazīmes uz Suargamas aizu (no 11. līdz 21. martam). Brīvo laiku tūristi pavadīs ekskursijās pa Naļčiku, Grozniju, Fjatiņgorsku, Kisļvodsku, Prohladniju, iepazīsies ar Ziemeļosetijas galvaspilsētu Ordžonikidzi, apmeklēs Kurtatīnas aizu, izbrauks Gruzijas Kara ceļu. Ceļazīmes cena 202 rubļi (vienam cilvēkam).

Ceļazīmes var iegādāties Daugavpilī, 5. augusta ielā 25, tālruni — 26206 (ceļojumiem ar autobusu un lidmašīnu) un 26503 (ceļojumiem ar vilcienu).

DAUGAVPILS

STARPRAJONU

KURINĀMĀ BĀZE

ziņo,

ka pasūtījumus uz cieto kurināmo saskaņā ar tirgus fondiem Preiļu iedzīvotājiem reģistrē Brīvības ielā 61, bet Līvānu iedzīvotājiem — Rīgas ielā 10 a, dzīv. 46, tālr. 42395.

Cietā kurināmā sadali un kārtību lauku iedzīvotājiem nosaka ciemu padomes uz vietām.

Tiem, kuri pieprasa akmeņogles, līdzi jābūt mājas plānam vai tehniskās inventarizācijas biroja izziņai par ieņemamo dzīvojamo platību. Lielā Tēvijas kara invalīdiem, bojā gājušo militārpersonu ģimenēm un personāļiem pensionāriem, lai saņemtu kurināmo, līdzi jābūt ciema padomes vai pilsētas izpildkomitejas izziņai, kurā norādīta pasūtītāja dzīvojamā platība.

Administrācija

1987. gada 16. janvārī plkst. 20.00, 17. janvārī plkst. 17.00 un 20.00, 18. janvārī plkst. 15.00 un 18.00 Līvānu pilsētas kultūras namā viesojas Latvijas komjaunatnes prēmijas laureāts

ROKGRUPA «CREDO».

Bijēšu iepriekšpārdošana notiek kultūras nama 2. stāvā. Pieņem kolektīvus pieteikumus. Ieejas biļetes cena — 2 rubļi.

Sirsniņi patelcamies visiem, kas pavadīja pēdējā gaitā Konstantīnu Leonoviču.

Piederīgie

PSKP XXIV KONGRESA

RĒZEKNES

ELEKTROINSTRUMENTU

RŪPNICAS

pieņemšanas un iznomāšanas punkts

sniedz šādus pakalpojumus: iznomā rūpnīcā ražotos elektroinstrumentus (zāģus, ēveles, urbjas u.c.),

remontē rūpnīcā ražotos instrumentus,

pārtin sadzīves mašīnu un aparātu elektromotorus, krāso vieglo automobiļu riteņu diskus ar emaljas krāsām.

Maksa saskaņā ar cenrādi.

Darba laiks: ikdienas, izņemot sestdienas un svētdienas, no plkst. 15.00 līdz 17.00.

Adrese: Rēzeknē, Rīgas šosejā 4. Tālrunis 32918.

Sedz, zemīte, mani viegli

Ar savām rociņām.

Lai neraud tēvs, māmiņa,

Mani mazu zaudējot.

(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Valentīnai Balodei sakarā ar DELA pāragro zaudēšanu.

Preiļu poliklīnikas darbinieki

Gan sāpju dienas,

Gan saules rīts,

Nu viss tiek klusi zemē tīts.

(E. Vēveris)

Izsakām dziļu līdzjūtību Olgai Brakovskai, no MĀMULAS atvadoties.

Saulīšu fermas kolektīvs

Sanem, labā zemes māte,

Vienu sirmu māmuliņu.

Sasedz viņu silti, silti

Savām smilšu velēnām.

(T. dz.)

Sērojam kopā ar Staņislavu Priževoiču, MĀMUĻU pēdējā gaitā izvadot.

M. Gorkija kolhoza valde

Saņem, labā zemes māte,

Vienu sirmu māmuliņu,

Apsedz viņu silti, silti

Savām smilšu velēnām.

(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību TEKLAS PĒTERA m. LAZDANES piederīgajiem, izvadot viņu smiltājā.

Kolhoza «Dzintars» kolektīvs

Tavi čaklie darba soļi

Netecēs vairs sētinā,

Tukša tava istabiņa,

Te vairs sauli, neredzēt.

(L. «Vāczemnieks»)

Izsakām dziļu līdzjūtību sakarā ar VENERANDAS VAIVODES nāvi.

Brāļa Jāņa ģimene un pārējie radnieki

Skaniet klusi, dzimtie meži,

Kapu vijā mētras zied.

Rauglieties, cik lēnā gaitā

Baltais arājs mājup iet.

(L. Pēlmanis)

Izsakām dziļu līdzjūtību Bronislavai Verzel sakarā ar TĒVA nāvi.

Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības kolektīvs

Dusi saldi, māmuliņ,

Mūža miegs lai tev ir salds,

Auklēs tevī rasas rīti,

Ziedi klās un sniedzīnš balts.

(A. Straube)

Skumju brīdī esam kopā ar Staņislavu Priževoiču, izvadot MĀTI pēdējā gaitā.

M. Gorkija kolhoza arodkomiteja

Cik salts šis rīts —

Kļau, vēji staigā,

Un kaut kur izgaisusi

Tēva balss...

(S. Sīle)

Skumju brīdī esam kopā ar tuviniekiem, izvadot ALOIZU NAGLI kapu kalnīņā.

Kolhoza «Sīkalkns» I iecirkņa kolektīvs

Sanem, baltā zemes māte

Vienu sirmu māmuliņi.

Apsedz viņu silti, silti

Savām smilšu villainēm.

(T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjūtību Vilmai Dimantei un Ainal Lācel sakarā ar MĀTES nāvi.

Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas kolektīvs

Laikraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»), Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1, TĀLRŪNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieks, sekretārs — 22154, partijas dzīves, skolu dzīves un vēstulju nodaļas — 21996, padomju celtniecības nodaļa — 22203, agrorūpnieciskā kompleksa nodaļa — 21769, rūpniecības un celtniecības, kultūras un sporta nodaļas — 21759, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 377 eks. (latv. val. 9 556 eks., krievu val. 3 821 eks.).

1. nos. iespiedīkšne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpilī, Valkas ielā 1. Indeks 68169 Pas. 69.